

mi jo je dal z dobrim sreem. Dà, dà, molil sem za njiju dva prav iskreno in pobožno; molil sem s čistim in nedolžnim sreem.

Ko sem svojo molitevco srečno in brez pogréska zvršil, poljubila me je mati s solznim očesom, a jaz sem poljubil očetu roko, ulegel se v svojo posteljico in sladko zaspal.

Druzega dné zjutraj je bila moja ljuba golobica mrtva v kletki, in za dva, tri tedne pozneje so pokopali tudi mojega malega továriša, sosedovega vnučka.

(Po Avg. Harambašičevi knjigi „Smilje i kovilje.“)

Zaupaj, a glej komu.

(Basen.)

„**R**ravo prijateljstvo je mnogo vredno,“ tako reče nekega dné jež skorjancu, ki se je baš pred njim hotel dvigniti v zrak. Začudeno pogleda skorjanček svojega sovražnika a jež nadaljuje: „Dà, zeló velike vrednosti je prijateljstvo in meni je ravnokar šnila dobra misel v glavo, da bi bilo mnogo bolje za naju, ako bi živela v miru in ljubezni drug z drugim nego li v vednem sovraštvu. Skleniva torej danes prijateljstvo, ki bode nama sladilo življenje.“

Nedolžni skorjanček je verojel sladkim besedam zvitega in lokavega sladkača. Napravil si je tudi v bližini ježevega stanovanja svoje gnezdo, ker mu je tako njegov novi prijatelj svétoval.

A skoraj se je pokazalo, kako drago je moral plačati siromak svojo lehkovernost in preveliko zaupnost.

Skorjančevo gnezdo se je kmalu oživeló, v njem se je gibalo in čivkalo pet krepkih mladičev. Stara sta jih skrbno gojila in pridno polnila vedno odprte, ne-nasitne kljunčke.

Nekoč odletita, kakor po navadi, roditelja za živežem.

Ali, o grôza! kaj vidita, ko se vrnetá. Jež je stal pri gnezdu ter hrustal mladiče — gostil se je baš z zadnjim mladičem — da je mehko perjiče na vse strani letelo.

„Hudobnež!“ zavpijeta prestrašena ptička, „ali si takó ostal zvest svojim obljubam, ali je to znamenje tvojega pravega prijateljstva?“

Obrnil je sedáj jež svoj hudobni rilec proti razjarjenima skorjancema in divje pogledal. Izvestno bi se tudi njima ne bilo nič boljega pripetilo, kakor prej mladičem; ali ušla mu sta.

Gorjé nam, ako sovražniku, ki nam s sladkimi besedami ponuja prijateljstvo, prehitro verojamemo in zaupamo; kajti njegova navada — škodovati nam — vrača se često rada.

Anton Kosi.

